

hed, at man i sin Tid ikke har taget den fornødne Reservation, dersom det, hvad man efter de af Finansministeren givne Oplysninger om den daværende Finansminister maa gaa ud fra, havde været dennes Hensigt, allerede før Bankgarantilovent blev given, at inddrage Den lille Laanekasse under Garantien. Jeg kan ikke anerkende Rigtigheden af, hvad der er sket, og jeg tror, at der maa kunne findes en anden Form for Dækning af Udgifterne til de nævnte Banker end den foreslaaede, uden at man derved skaber det Præcedens, der netop vil blive skabt ved den Skikkelse, hvori Lovforslaget med Flertallets Motivering fremtræder.

Borghjerg: Den højtærede Finansminister vilde nægte mig Ret til at dadle hans Udtalelse om, at lige meget hvad Rigsdagen gjorde, gjaldt dog Garantien Udvidelse, Bankerne vilde henholde sig til Staten. Den højtærede Minister sagde, at det havde meget lidt at sige, hvad han selv sagde — det kan jeg til en vis Grad give ham Ret i —, det kom an paa, om Udtalelsen var rigtig eller ikke. Han har Ret i, at det har meget lidt at sige, hvad den tidligere Amtmand i Aalborg, Hr. Charles Brun, udtaler i denne Sag — jeg kan nok nævne Navnet her, den højtærede Minister er jo ikke Medlem af dette Ting, bliver det forhaabentlig aldrig —, men det har grumme meget at sige, hvad den Mand udtaler, der beklæder Finansministerens Stilling. Derfor forekommer det mig i høj Grad uklogt og dadelværdigt, at den højtærede Finansminister som Statsmagtens Repræsentant, paa det Tidspunkt han gjorde det, udtaler, at det er ligegyldigt, om det Lovforslag, han forelægger, bliver vedtaget eller ikke. Det er hensynsløst overfor dette Ting, og det er i høj Grad uklogt overfor Bankerne. Det svækker Statsmagtens Stilling i de kommende Forhandlinger med Bankerne.

Den højtærede Finansminister havde fuldkommen misforstaaet mine Udtalelser om Selvstyre. For mig falde i denne Sammenhæng Statsstyre og Selvstyre sammen. Selvstyre paa Sparekassevæsenets Omraade er ikke for mig det, at en tilfældig Kreds af Matadorer eller Spidser løber sammen og laver en Sparekasse, hvis Bestyrelse dannes uden Valg, ved Knopskydning eller Arv. Det er for mig aldeles ikke Selvstyre. Selvstyre er for mig det, at Folket selv tager denne Sag i sin Haand og ordner den ved sit Organ, Staten, som vi have Indflydelse paa — vi have

ikke Indflydelse paa de private Sparekasser og Banker. Den højtærede Finansminister havde altsaa fuldkommen misforstaaet mig.

Naar den højtærede Minister saa begrundet det Skridt, her er Tale om, ud fra Samfundsfølelsen — og det er meget rigtigt; det kan man godt gøre —, mener jeg, at naar Samfundsfølelsen maatte vise sig paa den Maade, det er sket denne Gang, maatte den ogsaa i Fremtiden vise sig paa samme Maade. Jeg ønsker saa ikke, at Resultatet heraf skal blive Stats-tilskud paa Millioner til svindleriske Foretagender. Og ville vi væge os derimod, maa vi gennemføre en ny og bedre Aktie-, Sparekasse- og Banklovgivning, og jeg tror, at vi til sidst maa komme til, at Bank- og Sparekassévæsenet organiseres under Staten. Saa betrygges vi mod saadanne Tilstande som dem, vi nu ere ude i, og overfor hvilke Samfundsfølelsen maa træde til.

Alfred Christensen: Den højtærede Finansminister gjorde mig den Ære at søge efter Grunden til, at jeg og mit Parti stemte imod denne Lov, men han var uheldig i sin Søgen. Det Ord „derfor“, der begynder Følgeslutningen, søgte Ministeren at indføre i Betænkningens første Stykke, hvor det ikke staar, og det var derfor ikke saa underligt, at Ministeren ikke kunde finde noget, der knyttede sig til Ordet „derfor“. Ordet „derfor“ staar i 3die sidste Stykke, og der vil han se, hvor udmærket det falder i Traad med Sammenhængen. Der staar: „Det vilde være uforsvarligt af Rigsdagen at indlade sig paa at udvide Bankgarantien til at omfatte de her omhandlede vilde Spekulations- og Svindelforetagender, efter at man er bleven bekendt med deres Karakter. Mindretallet maa derfor indstille, at det forelagte Forslag nægtes Overgang til tredje Behandling.“ Det synes mig at være noget, der passer til Ordet „derfor“. Det er vore Grunde.

Den højtærede Minister lagde mig saa paa Sinde, at jeg i min Færd som Rigsdagsmand skulde handle paa eget Ansvar. Jeg forsikrer, at jeg er mig mit Ansvar fuldstændig bevidst. Naar vi ved en tidligere Lejlighed handlede paa Vilhelm Lassens Ansvar, var det, fordi vi gik ud fra, at han vidste Besked med Tingene. Vi vidste ikke Besked og kunde ikke spørge — det var der ikke Tid til —, og derfor sagde ikke blot jeg, men hele den danske Rigsdag: Vi handle paa Deres